RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 83.974 van 9 december 1999
in de zaak A. 62.425/VII-19.307.

In zake : XXX,
wonende te OVERPELT,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Roemeense nationaliteit, op 20 februari 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 24 november 1994, Tweede Nederlandse Kamer, van de Vaste Beroepscommissie waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 2 december 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 13 september 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 oktober 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

Overwegende dat verzoeker, van Roemeense nationaliteit, op 7 november 1991 in België aankomt en op 8 november 1991 de status van vluchteling aanvraagt; dat deze aanvraag op 7 juli 1994 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt wordt verworpen :

> "Betrokkene zou sinds 1982 te Craiova in de autofabriek Olsid gewerkt hebben. In 1989 zou hij er hebben deelgenomen aan een protestactie tot het bekomen van een arbeidsduurverkorting. Wanneer hij, samen met twee collega's, weigerde de protestactie, op bevel van het plaatselijk hoofd van de Securitate, te beëindigen, zouden ze zijn meegenomen en door Securitate-leden geslagen zijn. Op 20 december 1989 zou zijn sectiehoofd van de fabriek de arbeiders opgeroepen hebben zich, naar aanleiding van de betogingen aldaar, naar Timisoara te begeven. Hiertoe zouden zij uniformen en stokken gekregen hebben. Betrokkene en een collega zouden dit geweigerd hebben en zouden zich tot 's nachts verstopt hebben in een container. De volgende dag zou betrokkene van zijn vrouw, die ook bij Olsid werkte, vernomen hebben dat zijn sectiehoofd reeds wist dat hij niet naar Timisoara was gegaan. Hierop zou betrokkene gevlucht zijn naar zijn zus, waar hij zich tot 22 december 1989 verscholen zou hebben. Intussen zou de Securitate hem op 21 december 1989 thuis tevergeefs opgezocht hebben.

Wanneer betrokkene in januari 1990 merkte dat de vroegere Securitate-leden weer in de fabriek verschenen, zou hij het initiatief genomen hebben de bedrijfsleiding te wijzigen. Hierop zou hij er door het sectiehoofd mee bedreigd zijn dat hij zijn werk zou verliezen. In maart-april 1990 zou betrokkene gedegradeerd zijn door overplaatsing naar een andere sectie.

In de lente van 1991 zou betrokkene bij Olsid ontslagen zijn na een dispuut met het politiehoofd van de fabriek. In augustus 1991 zou betrokkene reporter geworden zijn voor de krant Glia. Wanneer hij, samen met zijn schoonbroer, op 24 september 1991, een reportage maakte over de mijnwerkersrellen te Craiova, zou de politie hem het fototoestel op hardhandige wijze afhandig gemaakt hebben. Daar hij de film had kunnen redden, zouden zowel betrokkene als zijn schoonbroer, na succesloze huiszoekingen, bij de politie zijn geconvoceerd om uitleg te geven over de film. Eind oktober 1991 zou betrokkene samen met zijn schoonbroer verwikkeld zijn geraakt in een auto-ongeval, waarbij ze eveneens door de andere autobestuurders zouden aangevallen zijn. Betrokkene diende ten gevolge van de opgelopen verwondingen in een ziekenhuis te worden verzorgd.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat er in de opeenvolgende verklaringen van betrokkene een aantal tegenstrijdigheden voorkomen die de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen. Zo bestaat er een tegenstrijdigheid met betrekking tot de gebeurtenissen van 21 december 1989. Betrokkene verklaarde namelijk op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op 21 december 1989 zelf vernam dat de kolonel reeds wist dat hij niet naar Timisoara was gegaan, terwijl volgens zijn verklaring op het Commissariaat-generaal betrokkene op de hoogte werd gebracht door zijn vrouw dat zijn sectiehoofd hem zocht. Verder hebben de tegenstrijdigheden betrekking op de gevolgen van zijn protestacties in de fabriek na de revolutie (met name alleen betrokkene ontslagen na herhaaldelijke disputen met het politiehoofd van de fabriek versus ook diens echtgenote ontslagen na herhaaldelijke disputen met de kolonel van de Securitate) en op de gevolgen van de aanranding van oktober 1991 (betrokkene was gewond versus zijn schoonbroer was verwond).

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde feiten niet kunnen wijzen op een systematische vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Zo maakte betrokkene geen melding van problemen tussen april 1990 en de lente van 1991 en is er geen verband merkbaar tussen de problemen van vóór april 1990 en die van na de lente van 1991.

Bijgevolg kan in hoofde van betrokkene niet worden besloten tot het bestaan van een vrees in de zin van artikel 1, paragraaf 2, lid A van de Conventie van Genève.";

dat verzoeker tegen deze weigeringsbeslissing op 22 juli 1994 beroep aantekent bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat dit beroep wordt opgeroepen op de zitting van 17 november 1994; dat op deze zitting verzoeker wordt gehoord; dat op 24 november 1994 de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing neemt, waarbij het beroep ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling dienvolgens wordt geweigerd; dat deze beslissing op volgende redengeving steunt :

"Overwegende dat appellant de Roemeense nationaliteit heeft; dat hij stelt dat hij en zijn echtgenote sinds 1982 in het autobedrijf OLTCILT gewerkt hebben; dat hij kort voor de gebeurtenissen van december 1989 samen met enkele collega's een protestactie organiseerde tegen de lange arbeidsduur; dat hij daarom door de verantwoordelijke van de 'Securitate' op het bedrijf bedreigd werd; dat hij op 20 december 1989 opdracht kreeg uniformen en slaghouten te nemen om burgers te onderdrukken in Timisoara; dat hij zich met een collega verstopte en nogmaals bedreigd werd; dat hij in maart-april 1990 met loonsvermindering overgeplaatst werd en later ontslagen;

dat hij in februari 1991 samen met zijn vader een klacht indiende tegen plaatselijke lokale en nationale dirigenten en kopieën van de schriftelijke bewijzen waarover zij beschikten, overhandigden aan de Procureur van zijn district; dat hierna huiszoekingen verricht werden in zijn huis;

dat hij vanaf augustus 1991 als journalist werkte voor de krant 'GLIA' en foto's nam van een kolonel en officieren van de 'Securitate' en politie die de mijnwerkers aanmoedigden geweld te gebruiken; dat hij geslagen werd, zijn fototoestel vernietigd, maar dat hij het filmrolletje kon behouden;

dat hij in oktober 1991 met zijn schoenbroer betrokken raakte in een ongeval met een vrachtwagen

en door de inzittenden bedreigd werd met ijzeren staven;

Overwegende dat de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS eventueel zouden veroorzaakt kunnen zijn doordat de ondervraging op het CGVS zonder tolk geschiedde;

Overwegende dat appellant de feiten die hij aanhaalt buiten zijn verklaringen niet bewijst; dat hij in zijn CGVS-vraagformulier van 25 november 1991 slechts stelt dat hij problemen had met de politie zonder dit nader te bepalen; dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken in aanwezigheid van een Roemeense tolk hogervermelde feiten grotendeels vermeldt; dat hij zijn ontslag niet bewijst bijvoorbeeld met de vermeldingen uit zijn arbeidsboekje; dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn eventuele hospitalisatie; dat hij in dit verband bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts de hospitalisatie van zijn broer vermeldt terwijl hij in zijn dringend verzoek tot heronderzoek en in zijn verzoekschrift vermeldt dat hij gehospitaliseerd werd; dat hij dit niet bewijst met een verklaring van het hospitaal; dat hij de foto's die hij zou genomen hebben evenmin voorlegt ondanks het feit dat hij volgens zijn verklaringen nog over het filmpje beschikte in Roemenië;

Overwegende dat appellant vertalingen van stukken neerlegt waarin gesteld wordt dat hij klacht ingediend heeft tegen de vorige machthebbers, maar dat de vertaalde stukken niet neergelegd werden; dat na de revolutie in 1989 inderdaad honderden burgers klacht hebben ingediend en er ook velen als getuige gehoord werden tijdens de processen tegen de vroegere Communistische machthebbers; dat hij niet bewijst dat hijzelf of andere personen die klachten hebben ingediend om die reden vervolgd zouden zijn door de Roemeense overheden;

Overwegende dat appellant niet aantoont dat hij , rekening houdend met de omstandigheden in Roemenië, zoals gekend door de Vaste Beroepscommissie (Country Reports on Human Rights Practices for 1993, Washington, 1994, 1013-1022; Documentation Réfugiés, La Roumanie, bijvoegsel bij nr. 199, 18/27 oktober 1992, 1-32), zich buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging in de zin van art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951,";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel doet gelden dat de Vaste Beroepscommissie vaststelt dat de ondervraging door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder tolk geschiedde, maar nalaat de voor haar in verband met de beroepen beslissing opgeworpen middelen (schending taalgebruik, geen volledig onderhoor) gegrond te verklaren, dat ze deze onregelmatigheden had moeten vaststellen en de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had moeten vernietigen, dat de Vaste Beroepscommissie door dit niet te doen de schending van de taalwetgeving, van de rechten van de verdediging en van de motiveringsplicht heeft overgenomen;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het middel niet dienend kan worden aangevoerd tot staving van een annulatieberoep dat niet gericht is tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat door de Vaste Beroepscommissie bovendien werd ingegaan op het door verzoeker in zijn beroepsverzoekschrift tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontwikkeld middel;

Overwegende dat het eerste middel neerkomt op de kritiek dat de Vaste Beroepscommissie de beslissing van de Commissiaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op de door verzoeker aangevoerde gronden heeft vernietigd; dat al had de Vaste Beroepscommissie dit gedaan, ze toch de zaak niet had kunnen verwijzen naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar

uitspraak had moeten doen over verzoekers asielaanvraag, omdat zij daartoe als rechter in feitelijke aanleg gehouden was, ingevolge het hoger beroep dat bij haar was ingesteld; dat het niet in aanmerking nemen van de voor haar opgeworpen middelen derhalve geen weerslag heeft gehad op de oplossing van het geschil en verzoeker dan ook niet heeft kunnen schaden; dat het eerste middel niet ontvankelijk is wegens gemis van het vereiste belang in hoofde van verzoeker;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel aanvoert dat de rechten van de verdediging en de motiveringsplicht werden geschonden, doordat de bestreden beslissing gebaseerd is op de bewering dat "appellant vertalingen van stukken neerlegt waarin gesteld wordt dat hij klacht ingediend heeft tegen de vorige machthebbers, maar dat de vertaalde stukken niet neergelegd werden", terwijl deze redengeving volledig in strijd is met de gegevens van het administratief dossier, dat immers de stukken in het Roemeens samen met de akte van hoger beroep werden verstuurd met de mededeling dat "stukken 4, 5 en 6 na oproeping in vertaling zullen worden neer(ge)legd, aangezien op het ogenblik van het opstellen van dit verzoekschrift de Roemeense vertaler/tolk op verlof is", dat deze stukken reeds waren neergelegd zodat enkel de vertalingen dienden neergelegd te worden om het dossier te vervolledigen;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de aangevochten beslissing geenszins uitsluitend gemotiveerd is door de vaststelling dat verzoeker vertalingen van stukken neerlegde zonder dat de vertaalde stukken werden voorgebracht en dat de Vaste Beroepscommissie wel degelijk rekening hield met de door verzoeker vertaalde stukken (ook al meende zij

de originelen te missen), gezien wordt overwogen dat na de revolutie in 1989 inderdaad honderden burgers klacht hebben ingediend, doch verzoeker niet bewijst dat hijzelf of andere klagers om die reden door de Roemeense overheden zouden zijn vervolgd;

Overwegende dat verzoeker in de beroepsakte voor de Vaste Beroepscommissie betoogde in februari 1991 een schriftelijke klacht bij de Minister van Justitie aanhangig te hebben gemaakt en in maart 1991 hieromtrent een onderhoud zou hebben gehad met de procureur van zijn district; dat ter staving van deze bewering hij de Vaste Beroepscommissie op 23 november 1994 vier vertalingen van documenten toezond, met name van zijn schriftelijk verzoek aan de Minister van Justitie, van twee dagvaardingen om op 18 maart 1991 op het parket van Craiova in verband met het indienen van een verzoekschrift te verschijnen en van een uitnodiging om zich op 17 maart 1994 op het politiebureau van Craiova te melden; dat een fotokopie van de drie laatste stukken reeds bij de beroepsakte van 22 juli 1994 was gevoegd; dat zo de bestreden beslissing voor drie van de vier op 23 november 1994 toegezonden stukken derhalve ten onrechte stelt dat "de vertaalde stukken niet werden neergelegd", niet blijkt dat dit motief, -dat eerder terloops wordt vermeld-, voor de Vaste Beroepscommissie een determinerend karakter zou hebben gehad; dat de argumentatie van verzoeker in verband met de door hem neergelegde klacht, door de Vaste Beroepscommissie afdoende werd verworpen door erop te wijzen dat honderden burgers na 1989 een dergelijke klacht hebben ingediend en dat betrokkene niet bewijst dat hijzelf of andere personen wegens die klachten door de Roemeense overheden zouden worden vervolgd; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen december 1900 negenennegentig, door :

de HH.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **D. MOONS.**